

hovedet kun om politiske Ting, altsaa, naar vi bruge Ordet Egennytte, er det at forstaa politisk. Saa megen politisk Dannelse have vi dog i denne Sal, at en saadan Bemærkning ikke burde behøves, det er kun overfor en vis Del af Pressen, at man maa sikkre sig. Altsaa siger jeg: At det er politisk Egennytte eller Partiiver, der har bragt den høitærede Minister til at handle saaledes, tror jeg slet ikke. Naar den høitærede Minister har opfattet mine Udtalelser anderledes, er det maaste min Skyld, men det har ihvertfald ikke været min Mening. Som jeg allerede sagde igaar, tror jeg, at den høitærede Minister ved 1ste Behandling har ladet sig lede af en Følelse, som i og for sig er respektabel, og som jeg i og for sig har Sympathi med, nemlig den, at han saalænge som muligt vilde forsvare eller fri sine Undergivne fra de Ubehageligheder, der maa følge med Blottelsen af Manglerne. En saadan Optræden fra den høitærede Ministers Side anser jeg ikke for nogen Stam, og det er ikke for at gjøre noget Angreb paa den høitærede Ministers Karakter, at jeg har fremdraget dette. Men jeg tror, at, efter at dette er bleven umuligt, havde den høitærede Minister gaaet Sagen og sin Stilling og Administrationen overhovedet bedre ved ikke at søge at dække, hvad der slet ikke kan dækkes over. Jeg skal først omtale de Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Ministers Side angaaende Sagen paa Færøerne. Den høitærede Minister jagde da, at Alt, hvad der ligger forud for den 15de Juli 1880, har ingen Interesse. So, det har forsaavidt Interesse. Det har ganske vist ikke den Interesse, at man kan sige, at der er begaaet nogen Feil fra den høitærede Ministers Side, men det er interessant at se, hvorledes dette foretagende her hos os med den Administration og Pragis, vi have, kan voxe og tiltage, og det er derfor nyttigt at begynde med den første Begyndelse. I anden Forbindelse har jeg ikke anført det. Forresten skal jeg indrømme den høitærede Minister, at det, der er at klage over, først begynder i 1880. Nu siger den høitærede Minister, at den 15de Juli 1880 skriver Amtmanden, at han er nødt til at overskride. Han angiver Overskridelsen til at være 6 til 7000 Kr., og den høitærede Minister indrømmer . . . (Modsigelse af Justitsministeren) han angiver, at han har brugt det Hele, og at Overskridelsen vil blive 6 à 7000 Kr. omtrent. (Justitsministeren: 4 à 5,000 Kr.) Nei, den 15de Juli 1880 meddeler Amtmanden, at Bevillingen ikke slaar til. Han har brugt Alt paa 1,580 Kr. nær. Han veed ikke, hvad der vil gaa til. Saa godt som alt Mate-

rialet er kjøbt, Transporten er betalt, men saa vel Opførelsen som Grundens Planering mangler endnu. Det er den Skrivelse, som den høitærede Minister omtalte, at han havde modtaget. Amtmanden antager, at 6 til 7,000 Kr. endnu ville være nødvendige. (Justitsministeren: Der var 1,580 Kr. tilbage.) Ja, men de skulle ikke fradrages de 6—7,000 Kr., men naar vi dog ere ved de 6,000 Kr., kan jeg gjerne undlade at tale om det ene Tusind. Han mener desuden, at der vil indbringes noget Mere end paaregnet for det gamle Hus, lad os da sætte som Minimum 6,000 Kr. Nu mener den høitærede Minister, at der var ingen som helst Grund for ham til at skrive ind der, men dette er dog en Overskridelse af henimod $\frac{1}{4}$ af hele den kalkulerede Sum — man maa huste paa, at hele Bevillingen er 28,000 Kr. — og Amtmanden melder, at der aldeles ikke er taget fat hverken paa Planeringen af Grunden eller paa at bygge Huset, og dog er den hele Sum brugt paa 1,580 Kr. nær! Han antager, at han kan hjælpe sig med 6—7,000 Kr. til, men dette er dog en Overskridelse med $\frac{1}{4}$, og ikke desto mindre finder den høitærede Minister ikke Anledning til at foretage Noget som helst. Jeg tilstaar, at det er ganske forbausende. Var der dog ikke Anledning til at paalægge Amtmanden først at sende et fuldstændig detailleret Regnskab, inden han gif videre? Hvorfor har dette Bygningsarbejde ikke kunnet standses en kort Tid, det var jo dog om Sommeren, og der gaar jo da hurtig Post til Færøerne og kan hurtig komme Svar tilbage. Men ikke nok dermed. Ministeren meddeler dernæst, at han fik et Brev af 31te Januar 1881 fra Amtmanden, hvilket Brev dog først kom senere i hans Hænder, nemlig i April Maaned, og da, tilstaar den høitærede Minister, forelaa den hele Overskridelse og aldeles ingen Sikkerhed for, at den dermed var afluttet. Men, siger den høitærede Minister, der var heller ikke Noget at gjøre, og der var heller ikke Grund til det. Hvad skulde den høitærede Minister ogsaa gjøre? hører jeg nu! En sige. Han skulde gjøre den ganske simple Ting, henvende sig til Rigsdagen, thi den var jo samlet hele det Aar, og hvorfor kom da ikke den høitærede Minister, naar han havde Kundskab om, at her havde fundet en saa stor Overskridelse Sted, og at det vilde være nødvendigt at fortsætte denne Overskridelse, hvis Bygningen skulde blive færdig, til Rigsdagen med Forlangende om en Bevilling? Og naar han ikke vilde gjøre det i April, hvorfor saa ikke senere, thi Rigsdagen var jo samlet hele denne Sommer? Men der var Konflikt den Gang, og da ønskede den